Това съм аз, Луси!

Парти изненада

Кели Маккейн

Издателство „Фют“

Totally Lucy
Picture Perfect
First published in the UK in 2006 by Usborne Publishing Ltd.,
Usborne House, 83-85 Saffron Hill, London EC1N 8RT, England. www.usborne.com

Text copyright © Kelly McKain, 2006.
Illustration copyright © Usborne Publishing Ltd., 2006.

The right of Kelly McKain to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act, 1988.

Illustrations by Vici Leyhane.
Photography: Page 40 Model © Patrik Giardino/Corbis

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior permission of the publisher.

This is a work of fiction. The characters, incidents, and dialogues are products of the author's imagination and are not to be construed as real. Any resemblance to actual events or persons, living or dead, is entirely coincidental.

A CIP catalogue record for this book is available from the British Library.

Това съм аз, Луси!
Парти изненада
© Издателство „Фют“, 2020
Текст Кели Маккейн
Превод Жечка Караславова
Редактори Албена Раленкова
Илияна Владимирова

ISBN 978-954-625-705-5
www.fiut.bg

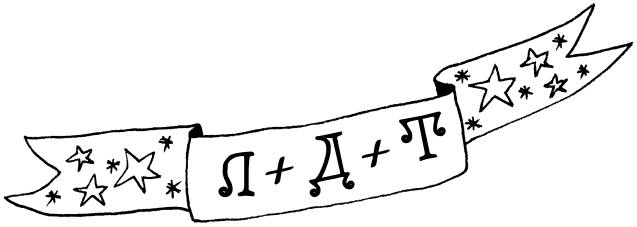

Абсолютно таен дневник

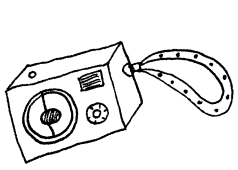

на

Луси Джесика Хартли

Събота, 7 май

Седя си в леглото
и се готвя да поумувам.

Привет, момичета!

Започвам нов дневник, защото ме чака голямо мислене, а когато в главата ми бръмчат много мисли, трябва да ги запиша, за да разбера за какво всъщност мисля...

Цялото ми умуване е свързано с Тилда, която е моята фантастична НДПЗ (НДПЗ означава „най-добра приятелка завинаги“, МД – МД означава „между другото“, МД).

Първо, Тилда иска ние трите (това сме аз, тя и моята друга НДПЗ, Жулиета Гарсия Перес Бенедикционаторио, известна като Джулс) да отидем на събранието за новото училищно списание в понеделник. Миналата седмица в часа по английски ни раздадоха ето тези обяви:

Тилда е истинска умница, посещава из-

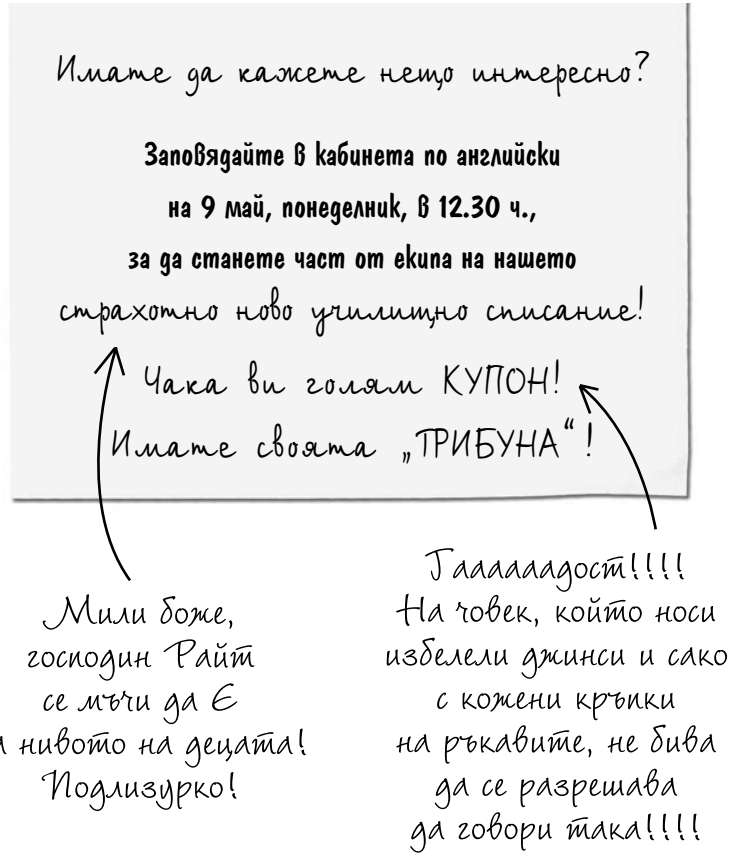

външкласни занятия, като например уроци по пиано два пъти в седмицата. А моите извънкласни занимания са да ходя в тоалетната и да изпробвам различни гримове и прически с Джулс. Госпожа Стептън, нашата учителка по химия, нарича това празна работа и винаги ни гони навън за глътка чист въздух и движение и се налага да ѝ обяснявам, че понеже мечтата ми е да стана истинска модна дизайнерка, експериментирането с прически и гримове е далеч по-важно от висенето на игрището. Там трябва да се пазиш да не те удари някоя топка за тенис, защото момчетата си играят с тях вместо с футболни, с които им е забранено да играят, понеже били опасни! Амг тия да не са безопасни!? Подскачат повече и са непредсказуеми, като ги ритнеш!

Мили боже, ей сега ще сложа точка в написаното дотук, че да можете да си поемете дъх, ако решите да го четете на глас.

Както и да е, ние трите отиваме на събирането, защото сме НДПЗ и трябва да правим важните неща заедно.

Тилда предлага през уикенда да помислим как най-добре да използваме уникалните си таланти. Аз искам да направя нещо, свързано с мода, разбира се. Но какво?

Та значи, искам да помисля за това, плюс, за рождения ден на Тилда, който е на 14 май, т.е. следващата събота – само след една седмица.

Ама *тооолкова* е нечестно! Тилда ще стане на 13, докато аз трябва да чакам още 103 дни до моя рожден ден, и тя ще има Н, докато аз все още ще чакам моя (Н означава мензис, MD, измислихме си тази кодова дума, за да си говорим за мензис дори когато наоколо има момчета, а М е прекалено очевидно. Хитро, нали?).

Джулс е на 13 години от цели 184 дни, но слава богу, нейният Н още не е дошъл, така че и двете все още не са в клуба на развитостта, също като мен.

О, би било *тооолкова* удивително, ако моят Н се появи точно в този момент, особено след като миналата седмица аз и Джулс репетирахме как ще кажем на майките си, че вече ни е дошъл, така че сега сме нещо като *абсолютно подготвени*.

Е, ако сме честни, няма вероятност това да се случи скоро, аз се *развивам по-бавно* (както казаха мама и продавачките в отдела за бельо на „Маркс и Спенсърс“ – *гадост!!!*). Моят Н сигурно няма да ми дойде, докато не стана на 23 или там някъде, и ще съм най-голямото момиче в света, на което не му е дошло, и името ми ще влезе в книгата на рекордите, дето хората си я подаряват за Коледа, и всички ще узнаят, че аз съм най-последната в света и ще е *тооолкова* излагателно!

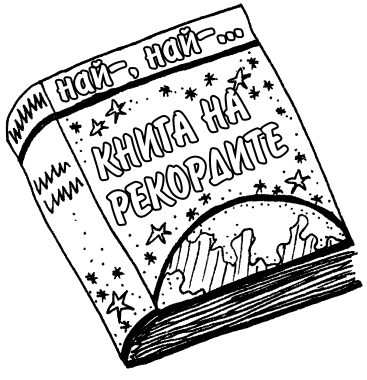

И все пак, Тилда не е виновна, че се е родила преди мен.

Ще постъпя като зрял човек и ще забравя, че от завист съм по-зелена и от джанка, и ще продължа да мисля как да отпразнуваме рождения ѝ ден.

Ето някои от идеите ми:

Какво можем да правим на рождения ден на Тилда:

1) Да идем на пазар.
2) Да излезем на пица.
3) Да гледаме някой филм.
4) Да накупим жестоки неща от козметичния магазин и след това да се гримираме.
5) Джулс и Тилда да останат да спят у нас.

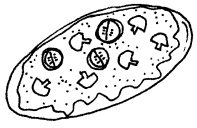

Хм, всичко изглежда забавно и не мога да избера! Нито една от тези идеи не ми се струва достатъчно ВЕЛИКА за нещо толкова важно като 13-и рожден ден. Все пак 13 е вълшебната врата между да си *съвсем-почти-тийнейджър* и да си *истински тийнейджър*. Тийнейджърството е най-вълнуващото време в целия ти живот! Разбирам защо възрастните непрекъснато искат пак да са тийнейджъри и затова използват думи като „яко“ и „споко“.

А баща ми защо все още носи кожени панталони? Аз се опитвам да му кажа, че съвсем не са толкова жестоки с ластика на боксерките, дето се подава над колана, но той не чува!

О, току-що бях осенена от

Мога да спретна парти изненада за рождения ден на Тилда! С хубави напитки, храна, музика, игри, танци и т.н.! Може би мама ще ѝ направи торта, ако я помоля мило и с малко ласкателства, като например: „Леле, тези панталони са жестоки! Ти наистина си отслабнала след целия този стрес да си самотна майка!“

Е, няма ли да е страхотно, а?!

Отговор: абсолютно, абсолютно страхотно!

Освен това имам и няколко идеи за подарък на Тилда, които си записах на една салфетка в кафенето „Готините кукли“, докато чаках мама да се върне от дамската тоалетна, която тук има надпис „Кукли“, защото всичко е в стил 50-те години.

само за секунда...

Извинете ме

за прекъсването –
минаха 37 минути,
откакто спрях да пиша.

Някой звънна на вратата и мама се провикна от банята, че е само наполовина гримирана, затова аз да отворя, но аз ѝ казах:

– Правя нещо много важно в момента! (Т.е. пиша това тук!)

И викнах на Алекс да иде (Алекс е малкото ми братче, MD). Но естествено, че когато играе „Карате кид“ на плейстейшъна в стаята си, той напълно оглушава, така че пак аз трябваше да ида да отворя.

Понякога, когато препускам по стълбите да отворя вратата, си представям как някакви готини хора са дошли да ми предложат нещо, което ще промени живота ми. Например, може да е някой, който е видял да представям моя модел „Модна фантазия“ и сега е дошъл да ми предложи стипендия за колежа по мода в Париж, а също

и един розов пудел, който да взема със себе си.

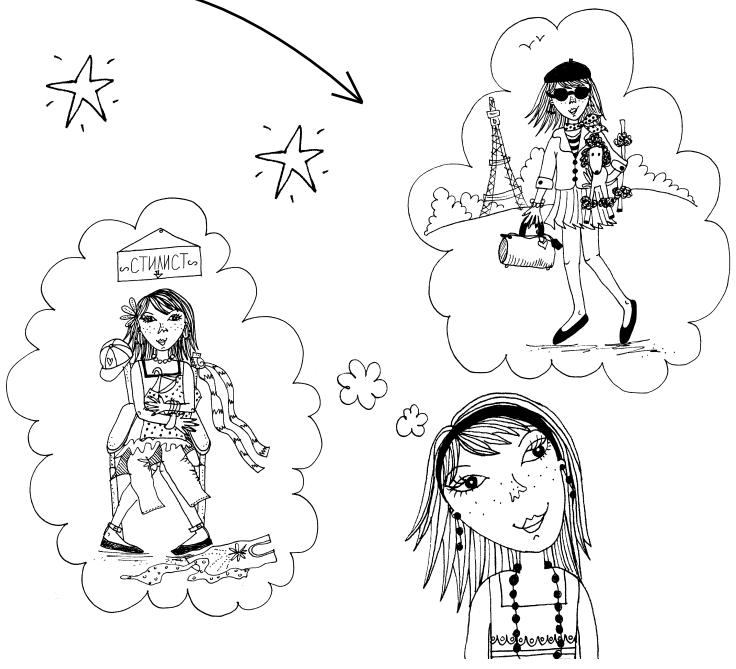

А може да е Мег, гардеробиерката, с която работих в холивудския филм и която ми казва: „Здрасти, Луси, трябва да направя костюмите за едно видео на „Пърпъл севън“ и няма начин да се справя без теб!“

А аз ще отвърна: „Страхотно, вече имам опит! Правила съм костюмите на една момчешка банда, когато нашето училище организира благотворителен рок концерт.“

Всъщност ще се радвам дори и ако е някой, който ми казва, че съм спечелила едногодишен запас от плодови дражета...

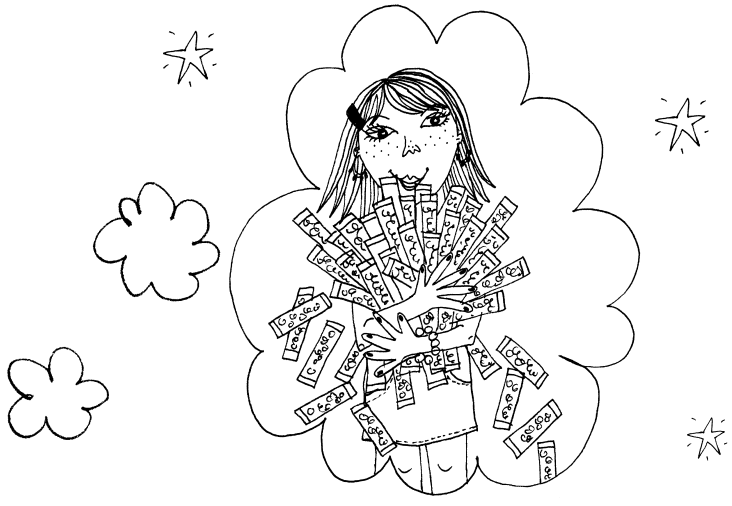

Да, ама не! Никога *не ми се* случва нищо такова. Ето и сега – на вратата стои татко, който минавал оттук, „за да си побъбри“ (*всъщност* това означава, че ще си направи сандвичи, ще си решава кръстословица, а може и да помоли мама да ѝ вземе колата).

Сигурна съм, че знаете, но все пак набързо ще припомня, че мама наскоро стана самотен родител, защото татко реши да се

потопи в така наречената *криза на средната възраст*. Не съм сигурна какво точно е това, но питах мама дали е опасно, а тя стисна устни и рече:

– Може и така да се каже!

Татко няма пънки и не изглежда болен. Смятам, че симптомите на *кризата на средната възраст* не са страшни като при шарка, а са нещо като:

1. Напускаш работата си като мениджър в местния магазин „Сейнсбъри“, защото си решил да станеш рок звезда.

2. ЖЕСТОКО ИЗОСТАВЯШ прекрасното си семейство, защото искаш да си отново на 16 години.

3. Преместваш се в скапания апартамент на чичо Кен, който е на 4-тия етаж, без асансьор, защото „имам нужда от пространство, човече“.

4. Стоиш си вкъщи, дрънкаш си на китарата цял ден, докато зяпаш огромните си гащи да съхнат на радиатора, защото, хм...??? ← *т.е. не е ясно защо*

За щастие, татко се възстанови от симптом 4 и започна работа в местното радио „Супер ФМ“. Отначало беше момче за всичко и шефът му Робърт Хайд не щеше да му даде шанс да стане водещ. Той не би го казал директно, но смятам, че татко е много стар. За щастие, аз измислих онзи жесток план, с който да докажем на Р. Х., че татко може да се справи, и планът успя, така че татко е напът да започне да води свое шоу.

Значи сега би трябвало да е щастлив. Но веднага, *щом го зърнах*, разбрах, че нещо не е наред. Той влезе и измърмори:

– Здрасти, Луси, нали ще сложиш чайника? – след това се стовари на кухненската маса и пусна една драматична въздишка.

А аз викам:

– Какво става, татко? Трябва да се радваш, че новото ти шоу по радиото започва тази седмица.

Татко изпъшка и започна:

– Да, ама се оказа, че е тъпо, за бога! Аз си мислех, че ще ми дадат пиково време, от

17 до 19 часа например, защото Робърт непрекъснато ми говореше, че ще забавлявам хората на път за дома. Но се оказа, че имал предвид шофьори на тирове и камиони, доставящи стоки из Европа, които пътуват обратно към дома. Времето, което ми дадоха, не е пиково време, а „гробарска смяна".

Опитах се да си представя как баща ми прави предаване от истинско гробище и

просто не можах, но той обясни, че „гробарска смяна" означава посред нощ, тъй като било от 22.00 до 2.00 часа през нощта и тогава едва ли някой ще го слуша.

Плюс, че татко каза, че *ТШДР* си

падат най-вече по кънтри и музика от уестърни и няма начин да харесат шоуто му, в което ще звучи рок с главно *Р*.

Мама вече беше приключила с гримирането и слезе долу. Тя направи физиономия, като видя да подавам чаша с кафе на татко.

– Здрасти, Сю, дали може един сандвич?

Тя толкова се раздразни, както по времето, когато татко живееше тук и постоянно оставяше седалката на тоалетната вдигната, но аз бързо се намесих:

– Мамо, знам, че обикновено мислиш, че татко се интересува *само от себе си*, и че когато живееше тук, в хладилника не оставаше нищо за сандвичите ни за училище, и че ти не си *касичка за пари*. Но сега той е в сериозна криза, като тази на средната възраст, и ние трябва да го съжалим също като добрия самарянин.

Мама вдигна очи и каза:

– Добре – после извади шунката и със сър-

Това означава тираджии и шофьори на дълги разстояния, но аз го съкратих на ТШДР, тъй като изписването изцяло е тооолкова скучно, чак започваш да се прозяваш... О, не! Това го написах случайно!

дит глас продължи: – Дано да е истинска криза, Брайън, защото това е глазирана шунка от „Маркс“, ако не си разбрал.

Тогава татко ѝ обясни за „гробарската смяна“ и мама се съгласи, че това е достатъчно голяма криза, за да му даде от хубавата шунка.

– Дори не си представям как ще стоиш до толкова късно – каза тя, докато мажеше филийката с масло. – Едно време, когато заедно гледахме телевизия, ти заспиваше в 10 часа на дивана.

Татко се ядоса:

– Това беше заспиване от скука, не от умора, понеже ти ме караше да гледам глупости като „Дневникът на Бриджит Джоунс“ или документални филми за женски проблеми!

Мама го изгледа гневно.

– Като се сетя за часовете футбол, които съм изгледала... – започна тя.

За да спра кавгата, изпратих на татко таен знак с очи, като местех бързо поглед си от него към сандвича, който мама прави, исках просто да му кажа: *бъди мил или няма да има храна*! Слава богу, той схвана намека и каза помирително:

– Стоенето до късно не е беда. Аз съм нощна птица. В 10 часа едва започвам да загрявам за нощни подвизи и купони.

След това скочи и почна да прави някакви ужасно старомодни диско движения от древни времена (като от 1967-а, или там някъде).

Изглеждаше *доста* тъпо, обаче татко си мисли, че е яко. Понякога дори ми се прииска баща ми да пуши лула и да носи пантофи като бащата на Тилда, но тогава пък няма да мога да ям чипс с вкус на бекон и да имам мобилен, така че по-добре да си остане такъв, какъвто е.

Спрях да *умирам* от неудобство, а татко си взе сандвича.

Тогава получих ПРОСВЕТЛЕНИЕ.

– Би трябвало да се опиташ да използваш „гробарската смяна“ по най-добрия начин, защото това може да ти издейства по-добро време.